Irena Ričlová Lachoutová

Bělásek

NEOBYČEJNÝ SVĚT MOTÝLŮ

bambook®

pohádkové čtení

bambook®

Irena Ričlová Lachoutová

Bělásek

NEOBYČEJNÝ SVĚT MOTÝLŮ

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Irena Ričlová Lachoutová

BĚLÁSEK

Neobyčejný svět motýlů

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8387. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová
Redakce textu Lucie Švecová
Korektury Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 160
Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-4724-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-3378-9 (print)

Obsah

Kapitola **první** 7
Kapitola **nepovedená** 12
Kapitola **blátivá** 17
Kapitola **popálená** 22
Kapitola **macatá** 29
Kapitola **moudrá** 34
Kapitola **lepkavá** 39
Kapitola **barevná** 44
Kapitola **chlupatá** 49
Kapitola **ušitá** 54
Kapitola **nenápadná** 59
Kapitola **rozsvícená** 65
Kapitola **mihotavá** 71
Kapitola **hádavá** 76
Kapitola **postavená** 80
Kapitola **měsíční** 85

Kapitola **mokrá** 88
Kapitola **polekaná** 94
Kapitola **pruhovaná** 100
Kapitola **zmoklá** 105
Kapitola **růžkatá** 111
Kapitola **padací** 116
Kapitola **uběhaná** 121
Kapitola **smutná** 125
Kapitola **černočerná** 128
Kapitola **pištící** 133
Kapitola **veselá** 138
Kapitola **ospalá** 142
Kapitola **studená** 145
Kapitola **poslední** 152

Kapitola první

Byl teplý jarní den. Slunce od časného jitra prohřívalo stráň bývalé vinice a na trnkové větvi prozpěvoval kos. Dole pod kopcem, kde se ještě před polednem držely poslední krůpěje rosy, poletovala pestřenka a ochutnávala nektar z voňavých květů.

Z nedaleké vesnice zaznělo odbíjení kostelních hodin. Pod trnkovým keřem se pohnula motýlí kukla, přilepená na suchém stonku. Praskla přesně v pravé poledne.

Pestřenka přilétla blíž a zvědavě si prohlížela, co to vyklouzlo z otevřené kukly. Motýl to nebyl. Hlavu to mělo kulatou, tělíčko titěrné, o zadečku ani nemluvě a jen čtyři nohy. Nemělo to tykadla, sosák ani křídla. Nevypadalo to jako žádný hmyz, který kdy pestřenka viděla. Když to spadlo na zem, zavládlo ticho. Kos přestal zpívat.

„Schovej se!“ zavolala pestřenka a uletěla.

Jenomže než se to podivné, potlučené a bolavé stvoření stačilo vzpamatovat, ocitlo se pevně chycené ve žlutém zobáku černého ptáka. Kos mávl křídly a vznesl se. Neletěl dlouho. Měl namířeno k nedalekému hnízdu, kde společně se svou ptačí paní krmil čtyři hladová ptáčata.

„Co to je?“ ptala se kosice a nedůvěřivě si prohlížela, co kos ptáčatům přinesl v zobáku.

„Jídlo,“ odpověděl kos a položil svůj úlovek na okraj hnízda.

„Tohle že je jídlo? Vypadá nějak divně.“

„Nesmíš být taková vybíravá.“

„Nejsem vybíravá, jen opatrná. Nic takového jsem nikdy neviděla. Co když je to jedovaté nebo zkažené?“

„Co jsi zač?“ zeptal se kos svého úlovku.

„Já vlastně ani nevím,“ zazněla zkroušená odpověď. „Měl ze mě být motýl, bělásek řeřichový, abych byl přesný, ale něco se muselo pokazit.“

„Motýl to není,“ kroutila hlavou ptačí paní.

„Není, ale sníst by se to určitě dalo," nevzdával to kos.

„Ze všeho nejvíc to připomíná člověka," pověděla kosice.

„Lidé tak maličcí přece nejsou," nesouhlasil kos, „spolknu to a uvidíme."

„Nic nepolykej!" zavelela přísně paní kosová. „Nemůžeš sníst něco, co vypadá skoro jako malý Petřík Růžička, který nám každou zimu sype do krmítka zobání! Vrať to, kdes to našel, a koukej chytit něco pořádného!"

Kos mávl křídly a udělal, co si jeho paní přála. Zaletěl se svým úlovkem tam, kde ho prve našel. „Jsi volný," pověděl a letěl si po svém.

Malinkatý človíček se celý zamotal do jitrocelového listu, jako kdyby se znovu zakuklil. Chtěl být běláskem řeřichovým, ničím jiným! Doufal, že až se příští ráno probudí, bude z něho motýl.

Kapitola nepovedená

„Podívejte, co to tady leží," prohlížela si zvědavě spícího človíčka jedna ruměnice.

„Leží a spí," pokyvovala tykadly druhá. „Ale co je zač, netuším."

„Je dobře, že spí," rozumovala třetí, „možná je nebezpečný."

V tom okamžiku se človíček probudil a po vydatném spánku zeširoka zívl. Ruměnice se lekly veliké rozevřené pusy a utekly tak rychle, že si právě probuzený ani nevšiml, že měl společnost.

„Jak tak na sebe koukám, stále nejsem motýl," prohlížel si človíček zklamaně své ruce.

Kousek vedle něj se zavrtěla motýlí kukla. Byla přesně taková jako ta jeho. Jen dosud byla plná. Netrvalo dlouho a na svět se z ní vysoukal motýl. Jeho křídla byla zatím maličká, mokrá a pomuchlaná. Do ladnosti a krásy měla ještě daleko.

Motýl si protáhl sosák, ujistil se, že má kolem sebe dostatek místa, a zavěšený na prázdné kukle začal svá křídla rovnat. Vypadalo to, jako když pouťový prodavač pouští helium do nafukovacího balónku. Zplihlé, nevzhledné nic se proměnilo v nádheru schopnou letu. Ještě chvíli motýl poseděl s křídly semknutými k sobě a pak přelétl blíže k človíčkovi.

„Dobré jitro," pozdravil človíček okouzleně, „ty jsi samička běláska řeřichového, viď?"

„Ano," odpověděla, „a ty jsi sameček téhož druhu."

Človíček si sám sebe smutně prohlédl. „Jak jsi to poznala?"

„Barvy tě prozradily. Bílá, zelená, oranžová a trocha černé. Jen škoda, že jsi takový, takový..."

„... nepovedený," dokončil větu človíček.

„Možná tvá kukla v zimě přemrzla nebo se nějak jinak poškodila, že jsi po vylíhnutí takový, takový..."

„... nepovedený," dokončil znovu človíček.

„Mám hrozitánský hlad," pověděla motýlí samička, „letím si najít květ plný lahodného nektaru. Jestli chceš, poleť se mnou."

„Rád bych letěl, tuze rád, ale nejde to," chytil se človíček za vestu. „To nejsou křídla, jen oblečení. Budeš muset letět sama."

Motýlí samička tedy odlétla. Človíček se za ní chvíli díval. Byla už daleko, ale stále viděl barvu jejích křídel. Brzy se k ní přidal i sameček běláska řeřichového. Byl to povedený sameček. Měl křídla, aby s ní mohl létat, měl sosák, aby s ní mohl sát lahodný nektar z voňavých květů...

Človíčkovi bylo v tu chvíli tuze smutno. Připadal si sám a opuštěný. Nebe se zatáhlo, začalo pršet. Velké dešťové kapky zahnaly človíčka pod trnkový keř, kde si našel úkryt ve spadaných větvích.

Kapitola blátivá

Když konečně pršet přestalo, vylezl človíček zpod trnkového keře. Nemohl se dočkat, až se bude moct pořádně protáhnout a projít. Vůbec ho přitom nenapadlo, že déšť není jediným nebezpečím, které si počasí dokáže nachystat na někoho tak maličkého, jako je on.

Nečekaně prudký poryv větru človíčka shodil do bláta. Smýkal s ním ze strany na stranu. Vzdorovat větru bylo pro človíčka téměř nemožné. Naštěstí se mu podařilo ukrýt se do závětří za kamenem. Vzápětí se na něj přitiskl oranžový noční motýl, kterého sem vítr přivál až z lesa. Ti dva se pak spolu svorně choulili za kamenem hodně dlouho.

Jakmile zavládlo bezpečné povětří, oranžový motýl si začal prohlížet toho blátivce, který se krčil vedle něj. „Jsem martináč bukový a docela by mě zajímalo, kdo jsi ty."

„Já jsem takový hodně nepovedený bělásek řeřichový," odpověděl človíček. Potom došel k mechovému polštáři, který byl nasáklý vodou, a pečlivě se umyl, až byl zase čistý.

„Ty a nepovedený?" podivil se martináč. „Mně naopak připadá, že jsi povedený!"

„Jak to myslíš?" nechápal človíček.

„Představ si, že bys byl obyčejným běláskem. Vítr by tě shodil do bláta a celého by tě v něm vyválel. Byl by s tebou konec, kamaráde, protože takové zacházení žádná motýlí křídla nevydrží."

„To mě nenapadlo," pokýval človíček hlavou, utrhl si šťavnatý výhonek a s chutí se do něj zakousl.

„A navíc se můžeš najíst! To se každému nepoštěstí. Já si myslím, že jsi povedený dost," řekl trochu závistivě martináč.

„Jestli máš hlad, klidně se najez. Květů plných nektaru je tady habaděj."

„To bohužel nepůjde. Jakmile jsem se jako dospělý martináč vysoukal z kukly, už se nikdy ničeho nenajím. Na rozdíl od většiny motýlů nemám sosák. Poslední jídlo jsem snědl, když jsem byl ještě housenka.“

Človíčkovi bylo najednou martináče líto víc než sebe.

„Promiň, musím se rychle vrátit do lesa. Hledám si nevěstu,“ pověděl martináč. Pak zakmital velkými tykadly, tvarem připomínajícími kapradinové listy, kterými dokázal vyčenichat samičku na velkou vzdálenost. „Už jednu cítím, sedí pod bukem kilometr a půl jihozápadním směrem. Tak se tady měj a přestaň o sobě říkat, že jsi nepovedený!“

Nepovedený už si človíček po dnešních zážitcích opravdu nepřipadal. Stále mu však bylo líto, že nemá křídla. Byl přesvědčený, že létání je ta nejbáječnější věc na světě.